

Kullanılmayan Kas Çalışmaz

Vücudumuzda birçok kas bulunmakta... Bu kaslar sayesinde yürüyebiliyor, koşabiliyor, yemek yiyebiliyor, iki elimizi havaya kaldırabiliyoruz. Kaslarımızı kullandıkça daha güçlü ve gelişmiş bir yapıya sahip olabiliyoruz.

Ve ne yazık ki, ne zaman herhangi bir kasımızı kullanmamaya başlıyoruz, işte o zaman o kasın yavaş yavaş tembelleşmesinin ve zamanla da bütünüyle işlevsizleşmesinin önünü açıyoruz. Mesela, sağ elimizi hiçbir şekilde hareket ettirmeyip, kullanmadığımızda sağ elin tamamıyla felç olma durumuyla karşılaşırız. Ondan sonra, ne kalem tutabiliyor ne de yazı yazabiliyoruz...

Bu sadece basit bir fizyolojik gerçek... Aslında bu realitenin gerçekleşme prensibi, hayatımızın birçok alanında, aynen bu şekilde işliyor:

Kullanılmayan hiçbir şey çalışmıyor...

Son zamanlarda, özellikle de son 15-20 senedir, ülke olarak çoğu şeyi çalışamaz hale getirdik. Şu yadsınamaz bir gerçek ki, birçok alanda kayıplarımız oldu. Ne olduğumuzu, nereden geldiğimizi, hayattaki amacımızı unutup, sonu görünmez bir yola saptık.

Çünkü en değerlimiz, en kıymetlimiz olan aklımızı kullanmaz olduk...

Hal böyle olunca, en önce konuşmayı ve yazmayı unuttuk. Kullandığımız ortalama kelime sayısı giderek düştü. Yazı yazarken, noktalama ve imlayı hiç hesaba katmaz hale geldik.

Dolayısıyla, fikir üretemeyen yaratıklara dönüştük.

Onun için tereddüt etmeden diyebiliriz ki ana dilimiz olan Türkçedeki yitimimiz, belki de kayıplarımızın en büyüğü oldu...

Dilimizde yaşanan bu acı kayıplar, doğal olarak kültürümüzü de etkiledi. Müzikte, şiirde, edebiyatta eskiye oranla daha iyiye gitmemiz gerekirken, gerilere doğru yol aldık. Eskiye her şeyiyle özler olduk.

Müziğimizi anlamsız ritimlerin cehennemine hapsettik. İki günlük roman yazarlarını edebiyatçı diye addettik. Tiyatronun ve sinemanın kapısını çalmaz olduk. Heykellere "ucube" damgasını vurmaktan bile geri kalmadık...

Sanat zevkimizi, TV'deki beş para etmez, senaryosu birbirinin aynı olan, bomboş dizilere indirgedik. Güzelliği ve estetiği bu

dizilerde yer alan yakışıklı oğlanlarla ve güzel kızlarla anlatır olduk...

Kayıplar kültürümüzde ve değerlerimizde meydana gelince, her bir yanımız işlemez hale geldi. Yürürken zorlanıyor, ağızımızdaki lokmayı özgürce çiğneyemiyoruz. Sorunsuzca düşünemiyor, mantıklı hamleleri peşi sıra dizemiyoruz...

Hem fiziksel hem de mental bir felcin eşliğinde dolanıp duruyoruz...

Neyin sıcak neyin soğuk olduğunu algılayamıyoruz...

Hangi seçimin bize zarar vereceğini göremiyoruz...

Yansak da ateşi duyumsayamıyoruz...

Hissizleştik resmen...

Anlaşılan o ki;

Aklımızı kullanmayıışımızın bedelini, gerek bedenen, gerekse de ruhen fazlasıyla öduyoruz...